

Tù, namreč v Betanii unikraj Jordana ali v Betabari, je bil Jezus, ko je v Betanii blizo Jeruzalema verli Lazar hudo obolet. — Umaknil pa se je bil Jezus v Betabaro, ker so ga hotli Judje kamnjati, ko jim je nekega dne v tempeljnu djali: „Resnično, resnično vam povém: Ako kdo besedo mojo dopolni, ne bo vidil smerti vekoma. Judje so tedaj djali: Sedaj smo spoznali, da imaš hudiča! Abraham je umerl in preroki, ti pa praviš: ako kdo besedo mojo dopolni, ne bo smerti okusil vékoma. Si li ti večji, ko oče naš Abraham, ki je umerl? in preroki so umerli. Koga delaš samega sebe? Jezus odgovori: Če jaz samega sebe častim, ni čast moja nič; Oče moj je, ki me časti, od kterega pravite, da je Bog vaš. In ga ne poznate; jaz pa ga poznam, in ako rečem, da ga ne poznam, bom lažnik kakor vi; al poznam ga in spolnujem besedo njegovo. Abraham, oče vaš, se je silno veselil viditi dan moj; vidil ga je in je bil vesel. Judje so mu rekli tedaj: Še petdeset let nimaš, in si Abrahama vidil? Jezus jim pravi: Resnično, resnično vam povém: preden je bil Abraham, sem jaz. Tedaj so pobirali kamnje, da bi va-nj lučali; Jezus pa se je skrtil, in je šel iz tempeljna“ — in dalje v Betanijo unikraj Jordana.

Sem tedaj pošljete Marta in Marija do njega rekoč: „Gospod! glej, kterega ljubiš, je bolan. Ko pa Jezus to sliši, jim pravi: Bolezen ta ni k smerti, temuč je k časti Božji, da bo Sin Božji poveličan po nji. — Ko je tedaj slišal, da je bolan, je ostal še dva dni na tistem mestu. Potem pa je rekel učencem svojim: Pojdimo spet v Judejo! Učenci pa mu pravijo: Učitelj, sedaj so Judje iskali kamnjati te, in greš spet tje? Jezus odgovori: Ni li dvanajst ur v dnevu? Ako kdo podnevi hodi, se ne spodtakne, ker vidi luč tega sveta; ako ponoči hodi, se spodtakne, ker ni luči pri njem. To je govoril, in po tem jim je rekel: Lazar, prijatelj naš, spi; pa grém, da ga iz spanja zbudim. Učenci njegovi so tedaj djali: Gospod! ako spi, bo ozdravel. Jezus pa je govoril o smerti njegovi; oni pa so menili, da govori o navadnem spanji. Takrat tedaj jim je Jezus razločno rekel: Lazar je umerl. In vesel sem zavolj vas, da nisem bil tam, zato da verujete, pa pojdimo k njemu. Tomaž tedaj, ki je imenovan Dvojčič, je rekel součencem: Pojdimo tudi mi, da umerjemo ž njim! — Jezus je tedaj prišel, in ga je našel že štiri dni v grobu ležati. Betanija pa je bila blizo Jeruzalema, okoli petnajst tečajev hoda. Veliko Judov pa je bilo prišlo k Marti in k Marii, da bi jo tolažili zavolj brata. — Ko je tedaj Marta slišala, da Jezus pride, mu je naproti šla; Marija pa je doma sedela. Marta je tedaj rekla Jezusu: Gospod! ako bi bil ti tù, bi moj brat ne bil umerl. Pa tudi sedaj vém, da, karkoli boš Boga prosil, ti bo Bog dal. Jezus ji reče: Tvoj brat bo ustal. Marta mu reče: Vém, da bo ustal ob ustajenji poslednji dan. Jezus ji je rekel: Jaz sem ustajenje in življenje; kdor v me veruje, bo živel, akoravno umerje. In kdor koli živi in v me veruje, ne bo umerl vekoma. Veruješ to? Reče mu: Kaj pa da verujem, Gospod! da si ti Kristus, sin živega Boga, ki si na ta svet prišel! — In ko je bila to izgovorila, je šla in je poklicala natihem Marijo, sestro svojo rekoč: Učenik je tù in te kliče. Ona, ko je to slišala, ustane hitro in gré k njemu. Jezus namreč še ni prišel v terg; ampak je bil še na tistem mestu, kjer mu je bila Marta naproti prišla. Judje tedaj, ki so bili pri nji v hiši, in so jo tolažili, ko so vidili, da je Marija hitro ustala in vun šla, so šli za njo, rekoč: K grobu gré, da bo tam jokala. Ko je tedaj Marija tje prišla, kjer je bil Jezus, in ga je vidila, mu je k nogam padla, in mu reče: Gospod! ako bi bil ti tù, bi brat moj ne bil umerl. Jezus tedaj, ko jo je vidil jokati, in jokati Jude, ki so bili ž njo prišli, se je zgrozil v duhu, in se užalil, in je rekel: Kam ste ga položili? Reko mu: Gospod! pridi in poglej. In Jezus se je zjokal. Judje so tedaj rekli: Glejte, kako ga je ljubil! Eni zmed njih pa so rekli: Al ni mogel ta, ki je oči odperl sleporojenemu tudi storiti, da bi ta ne bil umerl?

Jezus se je tedaj spet zgrozil sam v sebi, in pride h grobu. Je bila pa jama, in kamen je bil položen čez njo. Jezus reče: Odvalite kamen. Marta, sestra mertvega, mu reče: Gospod! že smerdí, zakaj štiri dni leži že. Jezus ji reče: Ali ti nisem rekel, da, ako veruješ, boš vidila čast Božjo? Tedaj so kamen odvalili. Jezus pa je oči na kviško vzdignil in je rekel: Oče! zahvalim te, da si me uslišal. Jaz sem pa vedil, da me vselej uslišiš; toda zavolj ljudstva, ki okrog stoji, sem rekel, da verujejo, da si me ti poslal. In ko je bil to izrekel, je z velikim glasom zaupil: Lazar, pridi vun! In merlič je zdajci vun prišel povezan na rokah in nogah s povoji, in obraz njegov je bil v pert zavrit. Jezus jim reče: Razvežite ga, in pustite ga iti. Veliko Judov tedaj, ki so prišli k Marii in k Marti, in so vidili, kar je Jezus storil, je va-nj verovalo.“ Sovražniki Jezusovi pa so sklenili, ga berž ko berž umoriti, da bi vse ljudstvo za njim ne potegnilo. Bolje je, so djali, da en sam človek umerje, ko da bi vès narod konec vzel.

Lazarov grob pa je globoka jama pri poti takraj revne vasice, ki le po tem čudežu slovi. Nek star Betančan je bil pred jamo, in ko do njega pridem, mi napravi precej luč, da sem mogel v grob iti. Dvajset in osem stopnic pelje na dno, kjer je grob na levi v skalo vsekan. — Pol četerti ure unikraj Betanije pa je med mnogim skalovjem sloveča velika škerl, do ktere je bila Marta Gospodu na proti prišla.

Ker ni v Betanii razun Lazarovega groba in omenjene škerli nič zanimivega viditi, se vernemo kmali v Jeruzalem, kjer smo imeli ob treh po poldne v cerkvi Božjega groba spet zanimivo slovesnost. Nek, čeravno bogat, vendar priljuden, pa bolehen tergovec in mjenež iz Prage, z imenom Ferdinand Kolb, se je dal namreč belo nedeljo za viteza Božjega groba posvečiti. Take slovesnosti so le redke, ker se dan današnji vitezi le z mnogoverstnimi križici delajo. Zato so pa nekteri tudi — vitezi, da Bog pomagaj! Jako me je veselilo, da sem vidil v daljnem Jeruzalemu običaje, ki na čase srednje dôbe spominjajo. — Novemu vitezu pripne patrijarhov namestnik po mnogih obredih, prašanjih in odgovorih ostroge na pete, mu obesi neko zlato verigo okoli vratú, in mu dá po trikratnem udaru na obe rami slavni Bouillonov meč v roke. Posebnega plajšča pa mu niso ogernili, ker ga menda nimajo. — Po doveršeni slovesnosti je šel omenjeni meč iz rok v roke, in vsi smo ga pozorno ogledovali — pa je vès rijav.

(Dalje sledi.)

Národna pripovedka.

(Štajerska.)

Žaba počí, gospa vün poskoči.

Ednok je bio en grof, on je bio strahovito bogat. Imea je tri sine; te stareša dva sta vküp držala, te mlajši je bio eno malo nor, no so ga vsi zametavali. Te naj stareši se je zvao Tina, te sredji Hanzek, a te naj mlajši Hejne k.

Da so že veliki bili no so se hteli oženiti, te jim reče oča: moji sini, ker bo mi naj lepšo pisanko prineso, tisti bo celo mojo grašino dobo. Zdaj se vsi trije opravido no so šli po pisanko, ta stareša dva vküp, te mlajši pak je mogo sam iti. Ta stareša dva pa sta hitro šla v en štacün, no sta si prav lepe pisanke kúpila. Te mlajši pa je samo tak sploh v en den šo, no pride v eno veliko hosto. V toti hosti pa je bila ena strahovito velika mlaka. Kak on do te mlake pride, na enkrat vidi vse živo žab, na sredi pa je bila ena prav velika krota. Tota krota, kak ga je zagledala, na enkrat k njemi skoči no se jemi za nogo obesi. On začne skakati, jo proč trgati, ali je vse blo zabstoj, s kim duž, tim ga je sploh bol vjedala no drapala. On pa si hitro vün žepa nož vzeme no jo če zaklati. Ona pa jemi

reče: nož hitro ta zahiti, drugač ti bo zlo. Kak je on nož ta zahito, ona jemi reče: küšni me, kajti drugač te vbijem. Hn! on si je bio strahi, küšne jo, no ona vsa razpoči no ena prav lepa gospa vün poskoči. On se prestraši, no ona jemi reče: ljubleni Hejnek, bog ti lone stotavženkrat, ka si me od tote nevole odrešo, kajti jaz sum bila či enega füršta. On je bio bogat, no je preveč siromake der, no je mene še notri v maternem telesi zaklea, no sum se do zdaj mogla tak tü mučiti; da ne bi ti bio sem prišo, jaz se ne bi bila nikol odrešila. Te pa seže v žep no jemi strahovito lepo pisanko iz žepa potegne no reče: zdaj pa le hitro reci: češ mene za ženo vzeti ali nej? On reče: ja, kaj bi vas vzea, ki ste tak lepi, a jaz nej? Ona jemi reče: kaj bi zato? samo reci, či me ti češ vzeti ali nej. On reče: jaz bi vas rad vzea, al samo toliko me počakate, ka bum domu šo po kočijo no ka bom oči to pisanko dao, kajti drugač jaz grašine ne dobim. Ona ga je počakala a on je hitro domu šo, oči no svojim bratom pisanko pokazo, no jim povedo kak je to pisanko dobo. Oča no ta stareša dva brata so bili žalostni no so nej vedali, kaj bi napravili ž njim. Oča jemi je mogo včasi grašino dati, a jaz sum pa hitro konje naprege no smo se po to gospo pelali. Tečas so pa doma ene velike gosti napravili. Tam smo pili, jeli plesali no vsako fürmo pesmi peli, potle pa smo šli strelat no smo en strahovito veliki štük nabili no smo strelili, a štük je počo, ja sum pa sem skočo.

Zapisal M. Kračmanov.

Ogled po svetu.

Ktera je prava meja med Černogoro in Turčijo?

Mnogo se dandanašnji o Černogorcih in njih gorati domovini piše, bere in govori; med drugim si se posebno v poslednjem času tudi razne evropske vlade prizadevajo, določiti pravo in stalno mejo med Černogoro in Turčijo.

Ta pravda pa ni tako mlada kakor bi utegnil marsikdo misliti; Francozi bi bili radi že zdavnej to štrečno razmotali, pa ni jim šlo po volji. Čujmo o ti zadevi govor francozkega maršala Marmont-a, ki je bil poslan k predniku rajnega Petra Petroviča, vladiku Danilu namreč, da bi ž njim obravnal to reč.

Marmont: Ti, vladika, si bojè tudi duhoven?

Danilo: Da!

Marmont: Pa kjè imaš znamenje duhovsko, obleko duhovnika? Saj nosiš orožje, namesto da bi nosil to, kar gré osebi vladikovi.

Danilo: Viš, to me je naučil rimski papež Piji VII.

Marmont: Kako to?

Danilo: Ako bi bil on prišel v taki opravi pred tvojega cesarja Napoleona, bi ne sedel zdaj v Dižonu v ječi.

Marmont povzame zopet besedo, ter začne Danilu očitati, kakošni divjaki da so Černogorci; da sekajo namreč Turkom glave, ter jih natikujejo na visoke kole.

Na to mu vladika odgovori: Mi delamo kaj tacega samo z glavami sovražnikov, — al vi Francozi ste večji divjaki od nas; vi ste svojemu največjemu prijatlu kralju Ludeviku XVI. odsekali glavo in jo nataknili na kol.

Marmont vidši, da se z Danilom ni ravno lahko prepri-rati, ker mu ta z vsako pride na konec, navede zdaj govor svoj naravnost na svoje poslanstvo: prišel da je namreč, da bi se meja med Černo goro in Turčijo vendar že enkrat uredila.

Na to mu Danilo zaverne: „Pusti, ljubi moj, v imenu Božjem to reč. Kakor dalječ nêse turški top, tako dalječ nêse tudi černogorska puška: to ti je naša meja!“

Poleg ilirskega J. Levičnik.

Radost mladega pesnika.

Na zvezde oziral se deček nezmožen,
Njih jasno lepoto sem občudoval,
V oblake si stavil sem zlate gradove,
Od sreče prijazne veselo sanjal:
Željá pa spolniti ni bilo mi dano,
Osnove razderl je mogočen vihár;
Mi zvezdica sreče ni nikdar sijala,
Radostnega upa bil zgubil sem dár.

Zamišljen zdaj zopet po logu sam hodim,
Narave oživljene se veselím,
In časov pozabljam nesrečnih in tuge,
Nezveste si sreče nič več ne želim. —
V daljavi začujem nebeške glasove,
Njih lek čudotvorni sercé mi krepí,
V njem radost se rajska zopét oživljuje,
Po glasih prijetnih močno hrepení.

In pevati čujem od let tú cvetečih,
Od čeverstih in zvestih domovju sinov,
Od spon že razdertih sužnosti skeleče,
Od národnih sladkih, premilih glasov.
In močni glasovi po gaji donijo,
Brenk strunic ubranih pojema lahnó
Po sapici tihi se čutja glasijo,
Na bregu odmeva skalovje močnó.

Zapazim zdaj deklico nježne lepote:
Slovenija, mična, pomlajena hči,
Podá zaželjeno mi pevčevó liro,
Da vedno za dom moj sercé mi gorí.
In željno prebirati jamem strunice,
V okornosti svoji celó jih ne znam;
Skerbí pa morivne so me zapustile,
Odkar nje milote navdaja me plám.

Sin zvest ji ostati sem terdno obljubil,
Dok teče po žilah še goraka mi kri;
Glasove vesele se peti bom trudil,
Da bodo sinovi prezvesti zmir nji.
In z novo močjo zopet strune prebiram,
Solzica nesreče v očéh ne igra;
Od zore do mraka razglašá se zmiram:
Za dom in za Slavo na veke veljá!

Gr. Krek.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Gradca 1. sept. — Danas je bila sodna obravnava zoper tistega hudodelca, kateri je 25. januarja t. l. gospó Jakomini-tovo in njeno hišno v Gradcu umoril. Terpela je od devetih zjutraj do zvečer desetih. Obsodili so ga na kol. Ko so mu sodbo brali, jo je mirno poslušal in nazadnje rekel, da bo storil, kar mu postava pripuša, namreč, da se bo zoper sodbo pritožil.

Od Slatine blizo Rogatca 1. sept. — „Kako lepo in veselo je tukaj!“ sem slišal mnogokrat vsklicavati nježne gospodične. „Kako dolgočasno je tukaj!“ sem pa tudi nasproti slišal renčati marsikterega starca, kteremu je življenje le težka butara, ki jo mora nositi hoté ali nehoté do smerti. Je li veselo tukaj ali je dolgočasno, mi ne gré presojevati. Kdor ima zdrave ude in žvenka dovolj, se ne more pritožiti čez nobeno stvar, bolnemu človeku pa tako nič po godu ni, in težko da bi ne godernjal tudi v paradizu čez to in uno, ako bi ga peljal kdo va-nj. Vsakoverstnih zabav nikolj ne pomanjkuje; godba je izverstna, prijatlu národne poezije pa napravlja ubrano petje slovenskih deklet dosti veselja. Že v „Drobtincah“ 1851 leta je hvalil gospod kanonik Jože Rozman lepo petje naših deklet na Slatini rekši: „Na Kislini ali Slatini je veliko deklet, ki steklenice (flaše) prenašajo in umivajo in natakajo in pečatijo in si svoje delo s petjem slajšavajo; zlasti ob sabotnih večerih, ko so od dela nehale, so jo zapele, da je bilo rajsko veselje poslušati jih.“ Jaz še pristavim, da je sedaj petje veliko živejše in veselejše, kakor je bilo leta 1851. Imenitni gospodje zanemarjajo dostikrat muziko in še druge veselice, ter poslušajo radostno mile glase slovenskih